

3

KIS NAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

M. N. MÚZEUMI ÖRÖKVTÁRA
 Hírlap-kegyvtár
 Névadásnapló
 1900. é. v. 147. sz.

RETNETES CONCERT. (Lásd a 230. lapon.)

LEX. köt. 15. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
 Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. október 7-én.

A HÁROM BOSZORKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Vége.)

SOLTÁN és Szidike kissé duzzogva ültek Sáríka mellett, mert amikor atyjok Magduskával eltávozott s ők faggatni kezdtek Sáríkat, hogy mondja meg, hová mentek, mert ő bizonyosan tudja, hogy elmentek — Sáríka hamiskás mosollyal csak ennyit felelt:

— Tudom, persze hogy tudom. De mindent én sem tudok. Tehát csak türelem! Tudjátok, a türelem nem csak rózsát, hanem most majd érdekes történetet is terem. Apácska fogja elmondani, mihelyt haza tér.

Biz' abba még jócskán telt idő. De végre valahára megjött, még pedig egyedül.

— Apuska, hát Magduska hol maradt?

Bodroghy ur örömtől sugárzó arccsal felelé:

— Fiacskáim, Magduska többé nem csak így kurtán Magduska, hanem Szigethváry Magdolna grófkisasszony. És ott-hon van nagyanyjánál, özvegy Szigethváry grófnénál.

Álmélkodva bámult rá a két testvér. Bodroghy ur pedig leült és beszélni kezdett.

— Most már elmondhatok mindent, mondá, mert bizonyosnak látom, hogy az is rendbe jön, ami még hátra van. Egy hét múlva itthon lesz Magduska atyja is. Még ma írok neki. No de az elején köll kezdenem. Körül-belől husz esztendővel ezelőtt mint fiatal ember Budapesten éltem s legjobb, sőt talán egyetlen igazi barátja voltam a fiatal Szigethváry Andor grófnak. Nagyon különböző természetűek voltunk, de Andor talán épp ezért ragaszkodott hozzám. Tapasztalta, hogy mindig javára válik, ha reám hallgat. Kevély, konok, szen-

vedélyes ember volt, akivel rajtam kívül senki sem birt, végre pedig, fájdalom, én sem.

Atyja, az öreg Szigethváry gróf, nagy betegen feküdt, már-már halálán volt, mikor egy fontos lépés fölött, melyről nem szükséges részletesen szólanom, viszály támadt Andor gróf és a szülei közt. Atyja kitagadással fenyegette, de a konok Andor erre sem tágitott. Az öreg gróf meghalt, ki is tagadta fiát, de olykép, hogy a grófnét, özvegyét, meghatalmazta, hogy megkegyelmezzon Andornak, ha ez bünbánólag megtér. A grófné keményen fogta a dolgot és ekkor volt az, hogy én, mint Andor igaz barátja, közben jártam. Mindent elkövettem, hogy békét teremsek anya és fia közt, de hasztalan! Csak az lett belőle, hogy Andor nekem is fölmondta a barátságot. A grófné utolsó üzenete fiához ez volt:

— Vagy teljesíted anyád parancsát, vagy soha többé színem elé se lépj, mert nem ismerlek többé fiamnak.

S a konok, daczos Andor válasza ez volt:

— Jól van. Hát soha!

És rövid idő múlva fiatal nejjével elutazott külföldre. Még az ősei nevét is letette, új nevet vett föl. Aztán hírét sem hallottuk többé.

Az öreg grófné ide vonult vissza, én jószágomra tértem és gazdálkodtam, lassanként aztán persze kevesebbet is gondoltam erre a szomorú ügyre. Vagy tiz évvel ezelőtt azonban egyszer vasuti kocsiban találkoztam vele. Gyászfátyolt viselt a kalapján és szintén feketébe öltözött négy-öt éves leányka ült mellette. Könnyű volt kitalálnom, hogy a neje halt meg, a kis leányka édes anyja. Hozzá léptem, megszólítottam és

reményemet haza, mert anyját. De ő elutasítólag

— Ön téves sem ismerhet megengesztel

S akis leány egy másik kocsiban, hogy megmondta. Mégis aztán de teljesen nem voltam többé

Most az özvegy buksi gyermek a vén Orsolya szintén ösmert

lanul elmondta igenis látta kincsét biztan

nem adja az őt ezt megtudta

dent. Andor nem vele, a konok a hűséges özvegy bolyongott.

Magduska, nem más, mint unokája, Szigethváry asszony.

Mihelyt ez megtudtam, hogy a jó véghez juthat haragot a jessze ki haragot aki öreg neje benne, hogy utána mégis c

tetre. Nem c

hozzá vigyem

reményemet fejeztem ki, hogy azért jött haza, mert meg akarja engesztelni édes anyját. De ő fagyosan méregetett végig és elutasítólag felel:

— Ön téved. Én Önt nem ismerem. Ön sem ismerhet engem. És nem akarok senkit megengesztelni.

S a kis leány kezét megfogva, átment egy másik kocsiszakaszbba. Sajnálattal látta, hogy még mindig a régi konok ember. Mégis aztán többfelé fürkésztem, kutattam, de teljesen nyoma veszett, hírét sem halottam többé.

Most azonban, mikor ti, kedves kis buksi gyermekeim, barátságot kötöttetek a vén Orsolya anyókéval, akit én hajdan szintén ösmertem, és mikor nektek gyanutlanul elmondta, hogy ő évekkal ezelőtt igenis látta Andor grófot s ez egy nagy kincsét bizta rá, azzal a kikötéssel, hogy nem adja az öreg grófné kezébe — no, amint ezt megtudtam, azonnal kitaláltam mindent. Andor gróf akkor, midőn találkoztam vele, a kis leányát hozta ide, rá bizta a hűséges öregre, maga pedig ismét világgá bolyongott.

Magduska, a szegény vízfordó leányka, nem más, mint gróf Szigethváry Miklós né unokája, Szigethváry Magdolna grófkisasszony.

Mihelyt ezzel tisztában voltam, eltökéltem, hogy a hajdani szomorú történetet jó véghez juttatom. Az öreg grófné tarthat haragot az ő konok fiával, de ne terjessze ki haragját az ártatlan unokára, aki öreg napjait fölvidíthatja. Biztam benne, hogy a sok évi bánat és keserűség után mégis csak vágyódik egy kis szeretetre. Nem csalódtam. Belé egyeztettem, hogy hozzá vigyem Magduskát. Ott is marad s

mától fogva Magduska grófkisasszony. Bizony, nem hoz neked több vizet. Sárrikám.

— De mit szól hozzá Orsolya anyó, aki megesküdt, hogy nem adja oda? szolt közbe Zoltán.

— Már bele nyugodott. Épp e végből jártam nála. Tudtára adtam, hogy biz' én nem kérdelem, tetszik-e neki vagy sem, hanem viszem Magduskát a nagyanyjához, mert én nem ígértem Andor grófnak semmit és jóra akarom fordítani a dolgokat. Mivel pedig nem változtathat rajta, hát legokosabb lesz, ha ide adja a Magduskára vonatkozó irásokat, bizonyítványokat és leveleket és azt is megmondja, hol van Andor gróf. Az álodott jó öreg anyóka eleinte elképedt, de aztán teljesítette kívánságomat és végül így szolt:

— A jóságos Isten így rendelte, jól rendelte. Az én drága tubiczám eljutott biztos fészkébe. Most már nyugodtan hajtom örök álmra a fejemet.

— Nem sietős az, anyóké! feleltem neki. Még meg köll érnie azt, hogy Magduska grófkisasszony befészkel magát a nagyanyja szívébe s az ő kedvéért az öreg grófné és Andor gróf megtalálják az engesztelődés útját.

És erre valóban számítok is. Az öreg grófné hajlandó a megbocsátásra, ha Andor csak egyetlen engesztelő lépést is tesz. Meg fogja tenni, ha biztosítom, hogy nem teszi hiába: meg fogja tenni a kedves leánykájá kedvéért és mert a sok évi bujdosás okvetetlenül megrendítette már az ő konokságát is. Még ma irok neki.

*

Amit Bodroghy ur okos és tapintatos módon elrendezett, az teljesen be is vált. Alig néhány nap telt bele, már Magduska

egészen meghódította kedvességével, jóságával, figyelmes gyöngédségével nagyanyját, az öreg grófnét. Ennek annyi évi bánkódás, magába fojtott keserűség után oly édes érzés volt az, mikor a kedves fiatal leánya oda simult hozzá, ölelte, csókolta, hálás szeretetéről biztosította. Nem is erőltette a grófné többé magára azt a merev, fagyos hidegséget; mosolygott, fölvidámult, csak hogy mégis gyakran sóhaj lebent el ajkairól.

— Unokám megkerült, miért nem lehet itt a fiam is? Ami elmúlt, elmúlt... változtatni többé rajta nem lehet... és élnénk boldog szeretetben. Csak egy szóval kérne bocsánatot.

Talán egy hétmult el, mikor Bodroghy ur lépett a kastélyba, karon fogva egy halvány képű, már őszbe vegyült haju, előkelő külsejű urral. S amint a grófné elé értek, a sápadt férfi térdre borult.

— Anyám! Meg tudsz bocsátani?

Könnyek peregtek végig az ősz grófné orcáján. Lehajolt, szívére ölelte fiát.

— Eljöttél, legyőzted magadat. Legyen feledve a múlt, légy ismét az én jó fiam.

Behívták Magduskát, aki már nem is ösmerte apját. Sokáig tartott az ölelkezés,

örvendezés, de biz' kijutott belőle Bodroghy urnak is.

— Neked köszönhetjük, hű barátom, hogy újra a boldogság révébe jutottunk, szólott Andor gróf.

— Igen, neki, de még másoknak is, mondá a grófné. Hogy Bodroghy barátunk ezt tehette, ugy volt lehetséges, hogy a két kedves jó gyermek a barátságába fogadta

Magduskát még mint szegény vízfordó leányt és részvevő tisztelettel viselkedett a jó öreg Orsolya iránt, akit mások csak százesztendősboszorkának csufoltak.

— Ugy is tekintsd őket, mint testvéreidet, mondá Andor gróf Magduskának.

Be is koczogott a nagy bárka-hintó minden nap a fürdővárosba és sokszor már délelőtt vitte ki Zoltánt és Szidikét a kastélyba, délután pedig Lujza nénit és Sárrikát, mikor ez elkészült a fürdőjé-

vel. Bodroghy ur is ott maradt még néhány napig, annál boldogabban, mert kedves beteg leánya, Sárrika, napról-napra jobban lett, lábadozott és már egészen jól tudott a többiekkel sétálni.

Nem volt többé néma kolostor az öreg Szigethváry grófné kastélya. A fényes termek, a kert árnyas fa-sorai vidámságtól

JULISKA. (Lásd a 231. lapon.)

zengtek. A
kacagtak,
lassacskán
S egy árny
székben üldö
a vén Orsoly

anyó és a gr
fonyadt keze
kének is a ke
— Aranyos
nap már haz
Vigyék maguk
együtt látják

zengtek. A fiatalok játszadoztak, futkostak, kaczagtak, az öregek jó izüen csevegve lassacskán sétálgattak vagy üldögéltek. S egy árnyas fa alatt kényelmes karos székben üldögélve, boldogan nézte mindezt a vén Orsolya anyóka, kit szintén átköltöz-

tettek a kastélyba. Gyakran oda ült melléje az öreg grófné is, mert sok, sok beszélgetni valójuk volt. S mind-untalan ott termett Magduska is.

Magduska egyszer Zoltánnal és Szidikével lépett a beszélgetésbe merült Orsolya

SZEGÉNY KÄNGURU!

Mondta a tanító: Nincs
jól, csináld jobban!
Ó, de ha nem tudom, hogy
a hiba hol van?

anyó és a grófné mellé. Orsolya anyó az ő fonnyadt kezeibe fogta Zoltánnak is, Szidikének is a kezeit és remegő hangon mondá:

— Aranyos kicsikém, hallom, hogy holnap már haza utaznak szülői házukba. Vigyék magukkal egy agg nő áldását! Ime, együtt látják itt a három boszorkát, a száz-

esztendőst, a grófit és a kicsit, akik sokat szenvedtek, szomorkodtak, de nem volt büvös szerök, hogy segítsenek a bajukon. És mégis a boldogság révébe jutottak, mert két jó gyermek szívében a nemes részvét és barátság tiszta érzelve fakadt irántuk. A jó Isten áldjon meg!

S Zoltán és Szidiké boldog meghatottsággal engedték — hitték volna-e pár héttel ezelőtt? — igen, engedték, hogy sorra ölelje őket — a három boszorka.

BAL SIKERŰ BÜNTETÉS.

(Képpel a 233. lapon.)

AMULT-BÁMULT a kis Lenke s nagyon el volt szontyolodva. Hogy ez legyen belőle, soha sem hitte volna. Hiszen csak azt tette, amit a mérges öreg-béres tett a kis Jóskával.

Hogy az mit tett? Azt tette, hogy amugy igazában megezbálta a Jóska haját, miközben rárivalt:

— Kirázom én belőled a lustaságot!

A kis Jóska hát bizonyosan lusta volt. És Lenke, mikor a szobába tért, ugy találta, hogy a Katuska buba szintén lusta. Ime, most is ott hever a széken.

— Jaj te lusta Katuska! No megállj, kirázom én belőled a lustaságot!

A buba erre a fenyegetésre sem mozdult meg, hát Lenke megragadta és keményen megezbálta, épp mint a mérges öreg-béres a Jóska gyereket. De, ó!... a

büntetésnek itt egészen más lett az eredménye. Mert Jóska jajgatott, aztán sietett a dolgára: de a Katuska buba nem sirt, nem is mozdult, hanem igenis — a hajcskája levált a fejről és ott maradt mindenestől a Lenke kezében, amely oly durván megmarkolta. Olyan kopasz lett szegény bubája, mint a görög dinnye. Mégsem jajgatott.

De bezzeg a kis Lenke, miután végképen bizonyos volt, hogy csuffá tette a bubáját, most már maga pityeredett el s persze szaladt a mamához. Ez segített is a nagy bajon, vissza ragasztotta a buba fejére a haját, de közben azt is mondotta: — Durva példát még játékból se utánozz!

RETTENETES CONCERT.

(Képpel a czimlapon.)

*Zengre zajong a gyermeki had —
Trombita harsog, a kürt riad.
Pufog a nagy dob, az üst dönög,
Hátul az ágyu dörög.
Tán csata-zaj inkább e zavar —
Bánja is Gyurka, Istók mit akar:
Bánja is Esztike
Mit dalol Erzsike!
Össze szürődnek az éneki hangok,
Mint mikor zúgnak az esti harangok.
S ketrecz ölen a libák, a szegények!...
Gágog a gégejükön ki az ének.
Vesztüket érzik.
S kérdeve kérdik:
Valj, mi lehet oda fenn e zsvaj?
Baj, nagy baj!...
S szörnyü erővel ujúl ki a zaj.*

BREKEKE BUKÁSA.

(Képekkel a 236. és 237. lapokon.)

SZÉP idő volt, hát kísétált Czinczike a szabadba. Szembe jött jó ismerőse, Brekeke. Megörültek egymásnak.

— Mi hir a faluban? kérdé Brekeke.

— Semmi különös. Megvagyunk szépecskén.

— Az kodik?

— Hah Haladunk bicziklimre

— No, gólyával. I bicziklin k ér utól.

— No, meg én ma

— Szerb

— Prób

Elő hozt pontot és

Igaz, a karikázott még reme

társát. Bos

— Nem rántom a

mi történi jutok a cz

Nyult is (Lásd a ké

terve siker gyanu-pörri

lant. De m miben töri

— Meg

S nagyo Mikor ped

ugyan fog

lendített n nem fordu

De bezz sulyát s ő

lapon.) Na bicziklijét

mig Czinc

— Lásd senyzel s r

győzhetől god kárba

— Az a gonosz czicza nem akadékoskodik?

— Haha! Fittyet hányok a cziczának! Haladunk ám a világgal s ha felülök a bicziklimre, száz éhes czicza sem ér utól.

— No, ez derék. Epp így vagyok én a gölyával. Repülve sem ér a nyomomba, ha bicziklin karikázok. De biz' még a szél sem ér utól.

— No, no! A szél talán mégis... de meg én magam is.

— Szeretném látni!

— Próbáljuk meg, versenyezzünk!

Elő hozták a biczikliket, kitűzték a célpontot és neki iramodtak.

Igaz, ami igaz, hogy Brekeke remekül karikázott; de az is igaz, hogy Czinczike még remekebbül. El is hagyta versenytársát. Boszankodott Brekeke.

— Nem engedhetem, hogy győzzön! Megrántom a farkinczáját... észre sem veszi, mi történik vele, de fölfordul s csak én jutok a célhoz.

Nyult is a Czinczike farkinczája után (Lásd a képet a 236. lapon.) és furfangos terve sikerül vala, ha Czinczike nem él a gyanu-pörrel és koronként hátra nem pillant. De mert ezt tette, hát mindjárt látta, miben töri Brekeke a fejét.

— Megállj, kópé, kifogok én rajtad!

S nagyon erősen megült vas-paripáján. Mikor pedig érezte, hogy Brekeke csakugyan fogja a farkinczáját, hirtelen nagyot lendített magán, kirántotta farkinczáját, s nem fordult föl.

De bezzeg Brekeke! Elvesztette egyensúlyát s ő fordult föl. (Lásd a képet a 237. lapon.) Nagyot puffant, az orrát betörte, a bicziklijét eltörte és jajgatva sántikált haza, míg Czinczike nevetve karikázott haza.

— Lásd, Brekeke, ha bécsületesen versenyzel s megfeszíted az erődöt, még talán győzhettél volna is, míg alattomos furfangod kárba és szégyenbe döntött!

JULISKA.

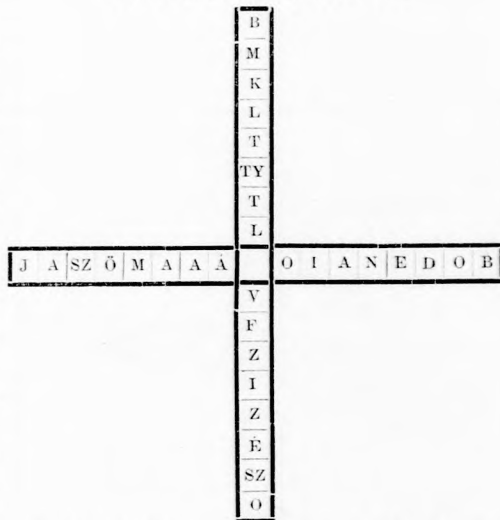
(Képpel a 228. lapon.)

*Mit pityeregsz, Juliska?
Tán megböngött a riska?
Vagy nem szeret játszni veled
Az a kényes Mariska?*

*Vagy eltört a bubád lába?
Vagy köll menned iskolába?
Vagy megjelent álmaidban
A gonosz vas-orru bába?*

*Itt van, megvan!... Tudom már:
Eltörött az üveg tál.
S ezért pedig, ó Juliskám,
A mamád haragja vár.*

CSIGA-REJTVÉNY.

Egyik szélső betüből kiindulva s a többi csigavonalban olvasva, régi közmondást nyerünk.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru.“

Történeti elbeszélések. Az ifjuság számára írta
Remellay Gusztáv; két képpel, díszes kötésben.

ÉDES JÓ TÜNDEÉRKE.

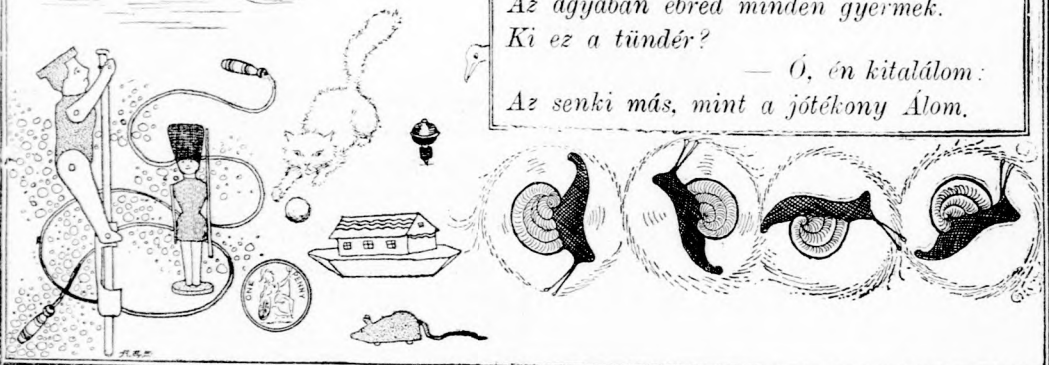
Ismerek egy édes jó tündérkét,
 Körül járja a földet esténként.
 Megvárja míg a gyermekek
 Az ágyukba elpihentek.
 Besurran, biz' én nem tudom,
 Kéményen-e vagy kulcs-lyukon:
 Fogja bűvös kis vesszejét
 Érinti a gyermek szemét.
 Nem hallatszík semmi nesze.
 Mégis röpül vele messze.
 Bübájos szép más világba:
 Egyenest Tündér-országba.

Kinek bár mily vágya csak volt,
 Mire tán csak titkon gondolt,
 Azt itt mind nem csak láthatja,
 Hanem mindjárt meg is kapja.
 Válogat szép játék-szerben.
 Tündérekkel tánczra lebben.
 Röpülni tud, tengeren jár.
 És nincs más itt soha, csak nyár.
 Am reggelre szépen haza mennek,
 Az ágyában ébred minden gyermek.
 Ki ez a tündér?

— Ó, én kitalálom:

Az senki más, mint a jótékony Álom.

A KI

— Diák-em

EM tud
 — minde

En bizony
 mint Kares
 és pajtáson
 faragesáltuk
 vakációzgat

Mekkora
 volt az, mi
 napon azt
 hallanunk,
 togotóba jön
 Évike unok
 rünk, még pe
 is egy-két na
 nem mindjár
 hétre!

Nem isme
 sem, Kares
 mert messze
 délyi részek
 a szüleivel
 apa, aki ná
 kott, épp ez
 totta már vég
 ezt az unok
 Azt mondtá
 kettő, tudom

— Én me
 jegyzé meg
 zatta nagy
 nem állhato
 kat. Rettent
 kényeskedne
 zognak és p
 val játszogat
 — Legoko

A KISASSZONY-VENDÉG.

— Diák-émlékeiből elmondja *Döme bácsi*. —

NEM tudom, még manapság is büszke-é minden kis diák arra, hogy ő diák. Én bizony büszke voltam rá, éppen úgy mint Karcsi, az én kedves unoka-testvérem és pajtásom, akivel együtt koptattuk és faragsáltuk az iskola padját és együtt vakációzhattunk is.

Mekkora boszuság volt az, mikor egy napon azt kellett hallanunk, hogy látogatóba jön hozzánk Évike unoka-testvérünk, még pedig nem is egy-két napra, hanem mindjárt három hétre!

Nem ismertük: én sem, Karcsi sem, mert messze az erdélyi részekben élt a szüleivel és nagypapa, aki nálunk lakott, épp ezért ohajtottam már végre látni ezt az unokáját is.

Azt mondták, hogy tiz éves, vagy tizenkettő, tudom is én.

— Én meg nem bánom, akár mennyi! jegyzé meg Karcsi foghegyről. Ha ide hozta nagypapa, hát mulasson vele. Én ki nem állhatom az ilyen csiribiri kis lányokat. Rettentően unalmas jószágok. Mindig kényeskednek, finyáskodnak, mindjárt duzzognak és pityeregnek és örökké a bábuval játszógnak.

— Legokosabb lesz, ha ügyet sem vetünk

rá, egészítem ki én a Karesi szavait.

— Tudod, nem is hozzánk diák-emberekhez való, hogy foglalkozunk az efféle kis leányokkal.

— Nagyon természetes.

Hogy mi ketten ilyen szeretetre méltó fogadást terveztünk a vendég rokonunknak, azt mamáék persze nem igen tudták. Ők egészen másképp készülődtek, nem csekély megbotrányozásunkra.

— Képzeld, Dömi! szólt Karcsi. Annak az Évikének egészen külön szobát rendeztek be és a nagypapa épp most még virágot is vitt a szobába. A vén szakácsné meg javában süti a fánkot és tortát ma délutánra, amikor Évike megérkezik.

— Bezzeg, velünk nem csinálnak ilyen czerimoniát!

— De nem ám! No, nem is szükséges. Mi már diákok

vagyunk, maholnap fiatal emberek. De az ilyen nyafogó kis leánynak cukorka, kalácska köll, hogy ne sirdogáljon a mamája után.

— Persze! Roppantul nevetséges. No, de remélem, nem is számít rá, hogy mi majd pajtásunknak fogadjuk. Barátságosak leszünk hozzá, annyival beérheti.

— Természetes. Azt nem engedhetjük, hogy kényeskedésével, ijedezésével rontsa a multságunkat.

BAL SIKERŰ BÜNTETÉS. (Lásd a 230. lapon).

Nehogy pedig Evike elbizakodjék, látván, hogy két ilyen jeles és büszke diák legénytán bizony kíváncsian lesi-várja az ő érkezését: hát ebéd után kimentünk a nagy gyümölcsösbe. Miattunk érkezhetik, amikor neki tetszik. Majd látjuk az ozsonánál, vagy este. Akkor sem lesz későn.

Kedvünkre játszottunk a nagy kertben s mikor megelégtünk, én leheveredtem egy nagy almafa árnyékába, Karcsi pedig kissé távolabb a tónál csinált valamit. Mert tavaeska is volt a kertben s rajta egy kis csónak is, melyben néha evezgettünk.

Mondom, a nagy almafa alatt heverésztem és a fán pirosuló almákra bámultam. Nyár végén volt és, mi tagadás, inkább arra gondoltam, hogy egy hét múlva már lesz érett alma, és nem arra, hogy talán tán gorombaság is az, hogy itt nyújtózkodom, mikor kis rokonom a házhoz érkezik. Mint ha hallottam volna is messziről kocsizörgést. De nem is ügyelhettem rá, mert egyéb vonta magára a figyelmemet.

Lármás csiripelés halatszott az almafa ágairól. Két harcziás veréb viaskodott egymással: csipte, karmolta egymást. Nem tudom, min kaptak össze; azt sem, melyiknek volt igaza; de hirtelen eltökéltem, hogy véget vetek a viadalnak. Egy félig rothadt alma hevert ott a kezem ügyében. Főlkaptam és fekvő helyzetemből feldobtam a fára, a csatázó verebek felé. Lett is eredménye ennek a béke-szerző közbe-lépésemnek, még pedig kétféle.

Egyik az volt, hogy a két veréb ijedten elrebbent: egyik jobbra, másik balra. A békét tehát szerencsésen helyre állítottam. De milyen áron! Az alma, melyet földobtam, ott fönn több almát leütött s ezek persze lepötyögtak. S míg én, hanyatt

fekve, a menekülő verebek után bámultam, egy nagy alma éppenségesen az orromra puffant. Ha nem is zuzta be, de megütni hatalmasan megütötte, úgy hogy ijedten jaidultam föl és fölülvén, az orromhoz kaptam.

— Tessék! Vérzik! Haszontalan verebei! Máskor kikaparhatjátok egymásnak a szemét, én ugyan nem választalak szét... De hogyan vérzik! Mit csináljak?

A baj pedig ritkán jön egyedül. Még ott ültem a fa alatt és tapogattam az orromat, mikor egészen közlelől vidám hang szólalt meg:

— Az egyik itt van... csak azt nem tudom, Dömi-e vagy Karcsi?

Főlpillantok, hát egy mosolygós képű kis leány áll előttem. Nem lehet más, mint Évike. Ez már mégis boszantó! Milyen nevetséges helyzetben talál, amint a véres orromat tapogatom. Mindjárt vége lesz minden diák-tekintélynek, mert azon kezdjük az ismerkedést, hogy nevetni fog rajtam!

Gyorsan talpra ugrottam és zavarodottan felelém:

— Én Dömi vagyok. Te meg Évike ugy-e?

— Persze. De ni... mi a bajod? Orrvérzésben szenvedsz talán?

Ezt éppen nem nevetve, hanem inkább részvevőleg mondta. Röviden elpanaszoltam neki, milyen furcsa kis baleset ért s még ekkor sem nevetett, hanem így szólt:

— Legjobb az ilyen ütődést hideg vízzel borogatni. Várj csak, maradj itt, mert járás-közben vércsöppek hullhatnak a ruhádra. Amott valami vizet látok, bemártom a kendőmet és borogatni fogjuk az orrodát. Így hamar eláll a vérzés.

Már ek
nat mulv
kendőcské
csarta s a

— Fel

marad a

Én ped
kis baba
oldala me
fordította
Karcsi, a
egészen k
aztán így

— Van
és mártsd
már átme

Karcsi
meg szép
rendelkeze
jött és Év

— Már
de estére

Ilyen m
csak utól
Karcsinak
vünkben.

tóságosan
tekintélyü
jünk fogbe
járt kezdé

nekünk?
nak lütszo
látatlanba

kedves ké
fürgé, vidá
gosan csev

mindenki
egészen ot
dig köztür
Ez már

Már ekkor futott is a tó felé. Pár pillanatot mulva vissza tért, zsebbe való szép kendőcskéjét csuron vizesen hozva. Kifacsarta s azt mondta:

— Feküdj hanyatt, úgy jobban megmarad a vizes kendő az arczodon.

Én pedig engedelmeskedtem, mint valami kis baba a mamának. Mikor a kendő egyik oldala melegedni kezdett, gyöngéden megfordította a másik felére és ekkor ért oda Karesi, aki messziről látott valamit. Évike egészen kurtán ismerkedett meg vele is, aztán így szólt:

— Van tiszta kendőd? Szaladj a vízhez és mártsd be jól, hogy fölváltsuk ezt, mert már átmelegedett.

Karesi szaladt azután még többször is, én meg szép csöndesen feküdtem. Évike pedig rendelkezett, míg szegény orrom rendbe jött és Évike megengedte, hogy fölkeljek.

— Már nem fog vérzeni, Kissé dagadt, de estére az is elmulik.

Ilyen módon esvén meg az ismerkedés, csak utólag jutott eszünkbe, nekem és Karesinak, hogy egy kis hiba esett a terünkben. Éppenséggel nem büszkén és méltóságosan fogadtuk Évikét. Alig ha van nagy tekintélyünk előtte. Most már hogy beszéljünk foghegyről, félvállról vele, mikor mindjárt kezdetben inkább ő parancsolgatott nekünk? Aztán meg nem is egészen olyan-nak látszott, amilyennek mi ketten jó eleve láttatlanban mondogattuk. Piros pozsgás, kedves képü, sugár, de erős leányka volt, fúrge, vidám s az ozsonnánál oly mulatságosan csevegte el apró uti kalandjait, hogy mindenki csak őt hallgatta. Estére már egészen otthon volt a házban, mint ha mindig köztünk élt volna.

Ez már sehogy sem lehetett inyünkre

nekünk büszke diákoknak. Még bizony megeshetnék, hogy nem valami nagyra néz bennünket. Azt hiszi, pajtásunk lehet és hozzánk hasonló.

— No, ha ezt hiszi, hamar be fogja látni a tévedését, mondá Karesi. Magunk-forma diáknak nem lehet akárki a pajtása.

— Jól mondod. Hogy vizes kendővel borogatta az orromat, az még nem nagy dolog. Akár ki meg tudja tenni.

— Világos. De azért, tudod Döme, jobban vigyázz az orrodra. Mert ha még más-kor is úgy ápolgatna Évike, mint a kis gyereket, akkor bizony nem lesz nagy tekintélyed előtte.

No, hogy a becses orromra jobban vigyázzak, a végből nem volt szükségem a Karesi böles tanácsára. Csak úgy mint Karesi, én is el voltam tökéelve, hogy más naptól fogva majd megmutatjuk Evikének, hogy a diákleány mennyivel különb az efféle csacsogó inczi-finczi leánynál, tehát kellő tisztelettel köll irántunk viselkednie.

Más nap azonban nem akadt erre mindjárt alkalom. Mire mi felöltöztünk, Évike már rég künn járt-kelt a szakácsnéval a konyha-kertben, baromfi-udvaron, barátságot kötött cziczával, kutyával, aztán a mamát kísérgette az élés-kamarába, velünk pedig nem sokat törődött. Később kiült nagyapával a lugasba és felolvasta neki az ujságot, ami majdnem délig eltartott. Ennek tulajdonképen örülnünk kellett volna, mert különben a nagyapa hol engemet, hol Karesit fogott meg erre a felolvasásra. Ámbátor az is igaz, hogy néha el is vette kezünk-ből az ujságot, mondván:

— Értelmetlenül hadarsz, fiam, látszik, hogy terhedre esik és inkább szeretnél játszani. Hát csak menj Isten hírével!

Évike, úgy látszik, nagyon kedvére tudott felolvasni, mert déltájban jó kedvűen sétáltak be együtt a lugasból. Ebédnél aztán épp a nagypapa mondta:

— Fiúk, délután sétáljatok körül mindenfelé Evikével, hadd ismerkedjék meg a háztájával.

Ez ellen persze nem tehetünk kifogást. Magunk is éreztük, hogy ennyi gavalléros szolgálattal már mégis tartozunk. Ki is sétáltunk hát vele a nagy kertbe s ott mihamar eljutottunk a tavaeskához.

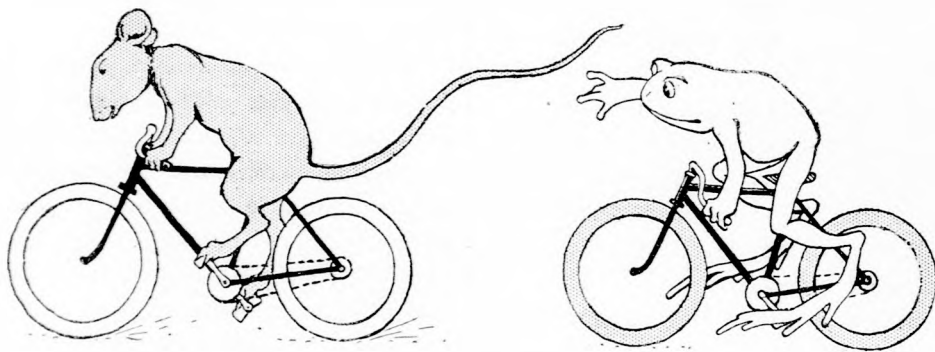
— De kedves kis tó! kiáltott fel Évike örvendezve. És ni! Ott a közepén sziget van, szép lugassal. De hogy lehet oda eljutni?

— Csónakon.

— Van csónak? Ez pompás! Azaz... persze az a kérdés, szabad-e a csónakba beülnünk?

— Nekünk szabad, mondám foghegyről. De ha te félsz, hát csak maradjunk itt.

— Dehogy félek, ha tudtok evezni. Különben sem lehet ez veszedelmes, mert,

NYULT IS A CZINCZIKE FARKINCZÁJA UTÁN. (Lásd a 231. lapon.)

látom, a víz nem igen mély. Nálunk a Maros sokkal nagyobb víz, erősebb is a sodra. Azon is csónakáztam már sokszor.

— No, hát ülünk be a csónakba. Át-evezünk a szigetre.

Mialatt beszálltunk a csónakba! Karcsi azt sugta nekem:

— Majd ráriasztunk... Amugy igazában meghimbáltatjuk a csónakot.

Nekem is tetszett a tréfa. Előre nevettem, hogy fog majd Évike riadozni. Karcsi fogta az evezőket, én meg a kormányt s

alig távolodtunk el a parttól, már megkezdtek a játékot. Karcsi olyformán meritgette az evező-lapátot, hogy maga is mindannyiszor nagyot hajolt arra az oldalra, hol jobbra, hol balra; én meg pontos taktusban segitettem neki. Így aztán a könnyű, lenge csónak mihamar annyira himbálózott, hogy a víz már be-becsapott az oldalain.

Nagy volt a gyönyörűségünk, mert Évike csakugyan megszeppent.

— Ne dülöngéljetek annyira! kiáltá. Hiszen így a csónak mindjárt fölfordul.

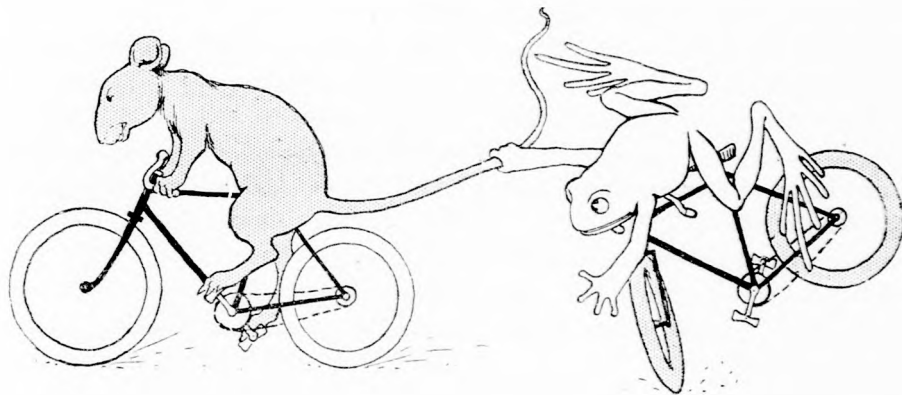
— Dehogy fordul! Csak nem szabad félni. Az ilyen kicsiny csónaknak már ilyen a járása. Még jobban is fog himbálózni.

És hogy igazunk legyen, még erősebben dülöngéltünk jobbra-balra. No, hát aztán meg is lett az eredménye, mert egy nagyon is erős lendülésnél a csónak hirtelen fölbillent, fölfordult és mind a hárman a vízbe pottyantunk.

Már biz' erre magunk sem számítottunk. Én legalább nem és Karsci sem. Hogy történt, mint történt, egészben pontosan nem

tudom. Karsci sem tudta megmondani, mert mind a ketten nagyon megszeppentünk, amint hirtelenében a vízben találtuk magunkat és akarva nem akarva, nagy kortyokat nyeltünk, vergődtünk és kapálóztunk. Évike, ugy látszik, el volt készülve a fölfordulásra, uszni jól tudott és egy-két pillanat alatt a víz szélére ért, ahol már lábra állhatott. De mi ketten vitéz diákok annyira meg voltunk lepődve, hogy — mi tagadás, mikor igaz — kiáltozni kezdtünk:

— Segítség! Segítség!

Ő FORDULT FEL. (Lásd a 231. lapon.)

Ekkor Évike azt kiáltott vissza:

— Fogózzatok bele a csónakba, ha nem tudtok uszni. Hiszen ott van a kezetek ügyében. Bele fogózva könnyen kilubiczoltok a partra.

Az ám, ezt csakugyan megtehetjük. Meg is tettük, ki is jutottunk a partra, de Évike akkor már nem volt ott. Láttuk, amint csuron vizesen fut a ház felé.

— Hová szalad? Miért szalad? kérde Karsci boszusan.

— Bizonyosan haza, hogy szárazba öltözzék, felelém. És... magunk sem tehetünk egyebet.

— Igen... persze... De hogy állítsunk így be?

Végig nézegettük magunkat és egymást. Ugy álltunk ott, mint a kiöntött ürge, lucskosan a fejünk bubjától a cipőnk hegyéig. Egy kicsit tanakodtunk, nem tudnánk-e valamiképen segíteni siralmas állapotunkon. De biz' arra nem volt mód.

A vizes ruhában csak nem maradhatunk, míg rajtunk szárad meg.

Nem éppen diadalmas ábrázattal sompolyogtunk tehát befelé. Azt nem remélhetjük, hogy a dolog titokban marad, mert hiszen Évike megelőzött és persze mindent el is mondott.

— És bizonyosan ugyan-csak bemártott mamaéknál! mondám kedvetlenül.

— Ezt rosszul csináltuk, jegyzé meg Karesi. Lesz majd ne mulass!

De nem volt. Mikor beértünk a házba, a mama nevetve fogadott.

— No, ti ugyan jeles hajósok vagytok, hogy iziben fölfordultatok a csónakkal! Öltözzetek át szaporán.

Meg is tettük s e közben kissé eltűnődünk.

— Furcsa, hogy a mamám éppen nem volt megijedve, mondám Karesinak.

— Az ám! De én sejtem az okát. Évike alkalmasint tréfásan és úgy adta elő a dolgot, mint ha csak holmi kisebb véletlen baleset történt volna.

— Ez . . . ez nagyon szép volt tőle.

— Igen . . . Csak hogy most majd hetvenkedni fog velünk szemben. De azt nem fogjuk tűrni.

Am nem volt mit tűrni. Mire szárazba öltözve kimentünk, Évike már ott cseveggett a nagyapával, aki tréfásan csak annyit mondott:

— Jól esett a fürdő? Nagyon egészséges is az. Most pedig kísétálunk a kis erdőbe, ott fogunk ozsonnálni.

Az erdőcske nem igen messzire volt, gyakran időzgettünk benne. Most is kellemesen telt itt a délután s már esteledett, mikor haza tértünk. A vacsoránál Évike egyszerre fölkiáltott:

— Ó, de ügyetlen és szórakozott voltam! A csipke-kendőcskémet ott hagytam az erdőben! No, korán hajnalban kelek föl és kísétálok érte. Éjjel a sötétben úgy sem talál rá senki idegen.

— Nem ám, de mégis baj! szolt a mama. Nagyon borul, eső lesz és a szép kendőcske tönkre ázik. Hanem ti, fiuk, most mindjárt kísétálhattok oda. Vigyetek egy skatulya gyujtószálat, hamar megtaláljátok.

Nem igen volt inyünkre az éjjeli séta, de nem szabódhattunk. Még bizony azt hinnék, hogy félünk a sötétben. No, persze! Mink, félni!

De, hogy ne sokat csürjem-csavarjam: az igazság mégis az volt, hogy féltünk. Olyan sajátságos volt az a mély csönd, homály a tájon . . . és mikor az erdő szélehez értünk, hirtelen egy bozontos nagy állat bukkant onnan elő . . . Ez csak farkas lehet . . . Karesi sem szolt, én sem szoltam, de tökéletes egyetértéssel futottunk hanyatt-homlok hazáig. A kapunál utól ért az a veszedelmes állat . . . a Sajó kutyánk. Nem vettük észre, hogy velünk jött és elénkbe került.

Rösteltük a futást, vissza is indultunk volna, de a házból már megláttak. Hát azt mondtuk, hogy nem találtuk a kendőcskét.

— Én egyenest rá találnék: jól emlékszem, hol tettem egy bokorra, szolt Évike. Kedves néni, nem mehetnék én oda? Nincs semmi veszedelem, ugy-e?

— Az nincs; de ha volna is, majd megvéd a két vitéz. Mert ha már éppen vállalkozol az éjjeli sétára, Dömi és Karesi kísérfenek el.

Nagyot nyeltünk a »vitézségünk« említésénél. Aztán utra keltünk Évikével, aki-

nek nagyon uton vigan de ez uttal tunk. A ker baj nélkül é

E napon így szolt:

— Dömi

— Hallom

— Ez az

nem olyan, a is, kiméletes bizony nem gyunk.

— De ma hogy oktalan kimondtuk, l

— Ugy v fogjuk tenni.

Másnapról szeretettel fo Vidám, bold és mikor Évi sem sajnálta a kedves kisa

A TO

— A

Hétfő. Csá abból a nag boltos oly ré urí asszony adott.

— Fogd, ha oly nagy jó kézbe k gondlámnak sz kezébe vett. gatott pajtás

nek nagyon tetszett az éjjeli séta. Az egész uton vígan csevegett és ettől-e, mástól-e: de ez uttal mi ketten is igazán bátrak voltunk. A kendőcskét hamar megtaláltuk és baj nélkül értünk haza.

E napon este, mikor lefeküdtünk, Karesi így szólt:

— Dömi te, mondok valamit.

— Hallom.

— Ez az Évike hugocskánk . . . ez éppen nem olyan, amilyennek gondoltuk. Jószívű is, kiméletes is, ügyes és bátor is. Én bizony nem hiszem, hogy mi különbek vagyunk.

— De magam sem. Inkább azt hiszem, hogy oktanuln hetykélkedtünk, mikor előre kimondtuk, hogy nem lehet hozzánk méltó.

— Ugy van. Oktondiak voltunk. Jóvá fogjuk tenni.

Másnapról fogva igazi, őszinte rokoni szeretettel fogadtuk játszótársnak Évikét. Vidám, boldog heteket töltöttünk együtt és mikor Évike végre haza utazott, senki sem sajnálta jobban, mint én meg Karesi, a kedves kisasszony-vendéget.

A TOLL-KÉS NAPLÓJA.

— Apróság az apróknak. —

Hétfő. Csak hogy végre kiszabadultam abból a nagy skatulyából, amelyben a boltos oly régen fogva tartott! Egy nyájas úri asszony vett meg és egy kis fiúnak adott.

— Fogd, Dinikém, legyen hát toll-késed ha oly nagyon kívánod.

Jó kézbe kerültem, mindjárt láttam. Kis gazdámnak szinte ragyogott a szeme, mikor kezébe vett. Az iskolában büszkén mutogató pajtásainak, irigyelték is. Aztán

dologhoz láttunk: Dinike szorgalmasan faragta velem a padot. Furcsa, hogy a tanító ezt a buzgalmat nem méltányolta. Dinike büntetést kapott.

Kedd. Ma is szorgalmasak voltunk. Dinike ki akarta próbálni, hogy az apa séta botját éppen úgy meg tudnám-e hegyezni, mint a czeruzát. A próba nagyon jól sikerült. De az apa nem méltányolta. Dinike büntetést kapott.

Szerda. Ma is nagyon eredményes gyakorlatot rendeztünk. Dinike tudni óhajtott, vajon azt az erős hólyag-papiroost, mellyel a befőttes üveg volt bekötve, át tudom-e vágni. Persze hogy tudom s Dinike megkóstolta a beföttet. De a mama nem méltányolta. Dinike büntetést kapott.

Csütörtök. Ma csöndeskén mulatoztunk, a Bözsike babáival. Dinike úgy vélte, hogy a bábuknak már nagyon hosszúra nőtt a hajuk, le kellene vágni. Olló nem volt a keze ügyében, de velem is teljes sikerrel lemetélte valamennyi babának a haját. Bözsike nem méltányolta. Dinike büntetést kapott.

Péntek. Én is, kis gazdám is barátai vagyunk a tudománynak. Ki akartuk kutatni, mi szól oly szépen a kis Laczika harmonikájában. Hát, mivel Dinike úgy rendelte, fölvtam a harmonika oldalát s furcsa! — azután már nem szólt. Laczika nem méltányolta a tudományos kutatást. Dinike büntetést kapott.

Szombat. Hasznosabb munkát képzelni sem lehet, mint amilyenbe ma fogtunk. A szabó tulságosan sok gombot varrt a Dinike zubbonyára, hát azokat le köllött vagdosni. E közben Dinike — igaz — kissé vigyázatlan volt s én nem csak a gombot vágtam le, hanem az ő

ujábba is bele szaladtam. Orbitott, eldobott, az egész ház össze futott. No de ezuttal büntetést nem kapott. Tehát méltányolták a munkánkat.

Vasárnap. Ó jaj! De korán örültem! Itt fekszem, papirosba göngyölve, az apa író-asztalába becsukva. Kis gazdám akkor láttam utoljára, mikor vérző ujját bekötötték. Engemet az apa kaparintott meg s mialatt áristomba csukott, azt dörmögte:

— Tudtam én, hogy nem való kés a kezébe. Hadd nőjjön és okosodjék, majd megkapja esztendőre.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 13-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Roszcson't Ferke.

Helyesen fejtették meg: Máder Hedvig és Emma, Rozsnyay Sárika és Lilike, Luczenbacher Ada, Jákó Margit, Slachta Betty, Térfy Marianna, Thaly Florence, Szantó Olga és Ernő, Fráter Jóska, Neumann Eliz, Badiés Gizi, Sütő László, Szakáll Etuka és Bandi, Kiss Margit, Bayer Anti, Rác Margit, Weiszberger Anikó és Teri, Csia Erzsike, Kovách Béla, Ybl Ida és Márta, Neoschil Antal, Gáldonyi László, gróf Serényi László, Gyárfás Erzs, Stern Jolán és Birike, Koós Miczike, Kövesi Jenő, Seyler Károly, Sárkány Agát, Sinkovits Clarisse, Kazy Péter, Wurm Betty, Forster Jolánka, Lengyel Margit és Kálmán, Pap Lilike, Egyházy János, Boros Margit, Veress Gizike és Józsi, Leipniker testvérek, Endreffy Jenny, Nagy Lenke és Ernő, Jurenák Gizi, Weiss Róbert, Somogyi Margit, Péterfy Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Kovách Béla*, *Sátoralja-Ujhelyben*. Kinek a jutalom-könyvet (*»A hősök«*, görög tündér-mesék gyermekek számára, írta *Kingsley Károly*, angoltól fordította *Pulszky Ágost*, hat könyvmatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LIX. köt. 12-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Wurm Betty, Seyler Károly.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

Beke Béla. Engedelem nélkül idegenben szüretelni, nem szép dolog. Elárulni a gazdának a titkos szüretelőket: csunya dolog. — **Wurm Bettyke.** Ugy sejttem, nem érttetted az én multkori kis tréfámat. *Kis lapon* nem a »Kis Lap«-ot érttettem, hanem a tromsői lap-tábor egyik sátrában ringatott *kis lapot*, azaz *lap gyermeket*, mint amilyent én is láttam ott nem egyet. — **Szerelemhegyi Ervin.** Az ügyes rejtett szókat közlöm. Ki állította egybe azokat? — **Reök Margit.** Kéréseddel a *kiadó-hivatalhoz* fordulj. A többről alant van szó. — **Rác Margit.** Milyen fölösleges kérdés! Ami közölni valód van: ird fel akkora levél-papirosra, mint a mekkorára ráter. Említett kérdéseidről nincs tudomásom. — **Kunvály Györgyike és Ernő.** Örömmel fogadlak kis hiveim nagy táborába. — **Ofner Gyurka.** Másod-osztályu kis diáktól elég jó irás. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Follinus Erzsike és Ervin (Budapest, VI. Vörösmarty-utca 69/71.) a hozzájuk külön-külön beküldött képes lev. lapot szivesen viszonzozák hasonlóval.

JÓ SZIV.

A szünidei gyermeektelep javára *Reök Margit* gyűjtése 5 kor. 60 fill. (Egyes adakozók: apuka 1 kor., mamuka 20 f., kisasszony 20 f., nagyapa 1 kor., Blanka néni 20 f., Béla 20 f., Pista 1 kor., néni 20 f., Péter 40 f., S. Béla 20 f., Cs. Anna 20 f., Lacz 60 f., Feri bá 20 f.) *Herczel Heddy* 10 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.